

nyoma semerre tarkaságnak
ha kérded hol araszolok
válaszom hogy egy óriási
kesztyű hüvelykujja ahol
próbálkozom célra találni
s percről percre szorongva várom
ha majd az emberevő húzza
föl kesztyűjét egy roppantással
összemorzsol szörnyeteg ujjja

ÉRZELMEK PÓTVIZSGÁJA

Tegnap volt november másodika
odatúlra főhajtásnak a napja
ma már nem érzem pillantásukat
bár pusztá létük tartásom kiszabta
egy kézszorítás maga buzdítás
múlt intés egyetlen szemvillanásuk
most szabad lepke lelkem követem
ahogy éppen a nap derűje rásüt
mivel a vonzalom rabszíjra fűz
és furcsa béklyó szeretet barátság
csapongásomnak többé ura nincs ki
tanúságával jelölné határát

Nádasdy Ádám

AZT, AMI HALMOZÓDIK

Igen, tanár úr kérem, szívtam lassú,
és éppen lassúságukban jelentős,
nagy mérgeket, szívtam velőt és
közvetlenül a szívből ideális
hőmérsékletű vért, gyantás hónaljzagot,
kicsapó ecetet, síkos koleszterint,
és piszkos vizet, ráncos pocsolyából.

Az nem elég, tanár úr kérem, én tudom
(s mivel tudom, hiába kussolok),
hogy lemondó vagyok, nem tárolom
azt, ami halmozódik szivacsomban:
átengedem, hajlott szeretettel,
a rászorulók szájára borulva,
mint mesterséges lélegeztető.

De éleszem-e őket, vagy csak fújom?
Felelek-e azért, kérem tanár úr,
hogy éljenek az ifjak, járjanak
tovább, évszázadokig járjanak,
testükben lassú, általam befűjt
gonosz balzsammal? Kellek én ahhoz,
hogy okos szemmel magukra tekerjék
a méregszívás hosszú láncait?

ÉS KINT VAN AZ EMBER

Aznap hideg volt, a lépcsőházban a fény
minden addiginál drótosabb, remegőbb.
Mi lenne, ha órákat kellene itt töltenem,
itt a lépcsőházban? Vagy ha itt lagnánk,
és a lépcsőfokokra, ferdén volna rátéve
a matrac? Lépcsőzetes derékkal kelnénk föl?
A kutya rángatott lefelé, pisilni akart,
karácsony este is csak ez érdekli.
Egy pillanat, egy ajtó csukódása,
egy fénycsik pattan el, és kint van az ember.
A lépcsőházban, egyszál, undorító
villanykörték alatt, csukott szemmel
szaladva lefelé, hátha eltévesztem
és összetöröm magam, a kutya viszi a hírt,
belép a csillagszóró-szagú szobába,
feléje fordul mindenki, érzik, hogy szokatlan
dolog következik, talán kétlábra is áll,
és így szól: vau-vau, meghalt szegény.